

Hoofdstuk 4:

Twee dames

‘Meesters van het Universum’: de woorden vielen Vincent opeens weer in, toen hij door de panorama-ramen uitkeek over New York City. Op een plek als deze zou je jezelf makkelijk zo gaan voelen. Van een hoogte van meer dan honderd meter keek je uit over de nietige mensjes die daar beneden door de smalle straten krioelden en voelde je jezelf al snel verheven boven hen. En maar weinig directeuren, ‘vice-directors’ of ‘captains of industry’ die kantoor hield op de hoogste verdieping van zo’n glanzende glastoren, waren hier ongevoelig voor, daar was Vincent van overtuigd. Dichterbij het worden van een ‘meester van het universum’ zou een gewone sterveling bijna niet kunnen komen. Maar Vincent zelf was geen gewone sterveling; dat besepte hij inmiddels maar al te goed. En daarom wist hij ook dat mevrouw Waller het, in dat park in Brussel, over iets heel anders had gehad...

“Mister Frins, mister Vegelyn”, hoorde hij een stem en hij draaide zich om. Er was een secretaresse verschenen, een jongedame in strak mantelpakje, een strenge bril op haar neus en een zwart klembord in haar handen, “Wilt u me alstublieft volgen?”

Vincent knikte en keek schuin naar Goof, die verderop ook van het uitzicht had genoten. Die knikte Vincent toe en balde heel even zijn vuist. ‘*Spuug ze in de bek*’, had hij er ook zo bij kunnen zeggen. Vincent grijnsde en beantwoordde het gebaar. Hij hoefde er niet aan herinnerd te worden hoe belangrijk het gesprek was dat straks zou plaatsvinden.

Ze volgden de dame naar een grote conferentiekamer. Terwijl zij hen introduceerde en daarna snel de ruimte weer verliet en de grote dubbele deuren achter hen sloot, keek Vincent snel rond. Twee zijden van de ruimte bestonden uit ramen die een ongehinderd uitzicht gaven over de stad en de Hudson Rivier beneden. De ruimte zelf werd grotendeels gevuld door een grote ovale vergadertafel van blinkend chroom en gepoetst notennoot. Er konden zeker twintig mensen aan plaatsnemen, maar toch waren er maar twee mensen aanwezig in de ruimte. Zij zaten aan het verre einde van de tafel en stonden snel op vanuit hun zwartleren stoelen toen hij en Goof naderbij kwamen. Uiteraard wist Vincent al lang wie het waren: Maria Gutierrez en Buckminster Ogg, de oprichters van SeeMee.com; het in Amerika razend populaire internetplatform dat Goof en hij maar al te graag wilden overnemen.

Gutierrez was even ravissant knap als op alle foto’s die Vincent had gezien. Ze had alles wat latino-vrouwen zo aantrekkelijk kon maken: het volle donkere haar, het perfect symmetrische gezicht met volle lippen en een sterke neus en natuurlijk dat geweldig geproportioneerd lijf: met al die rondingen waar je, als hij in Goof’s woorden zou spreken, “van ging huilen als een kind”. Maar Vincent wist ook dat Gutierrez te boek stond als een spijkerharde zakenvrouw: iemand die over lijken ging als dat moest.

Het verschil met Buckminster Ogg kon bijna niet groter zijn. Hij was schijnbaar vernoemd naar een beroemde Amerikaanse uitvinder en zo zag er zelf ook wel een beetje uit. Hij droeg zijn gekreukte overhemd over zijn broek, had blijkbaar niet de moeite genomen om zijn haar te kammen en had een volrond lijf dat een voorliefde voor junkfood verried. Maar Vincent

wist dat óók zijn uiterlijk verraderlijk was: Ogg was naar verluidt een briljante code-schrijver met een zeer scherpe geest.

“Welkom in New York”, glimlachte Gutierrez, die op natuurlijke wijze meteen de leiding nam, “Een goede vlucht gehad?”

“Zo aangenaam als het opgesloten zitten in een krappe buis duizend meter boven de oceaan kan zijn”, lachte Goof. Er werden handen geschud.

“Die vliegtuigstoelen zijn ook ontworpen voor mensen van net iets meer dan 5 voet lang”, zei Vincent, hopend dat hij die Amerikaanse maten goed had, “niet voor lange slungels zoals wij.” Inderdaad waren Goof en hij allebei vrij lang, bijna 1 meter 90. Bijna onbewust probeerde Vincent al wat van zijn Charme uit op Maria, maar die leek daar niet erg vatbaar op te zijn.

“Ach ja: die Europese mannen toch, wat zit er toch in jullie water?”, glimlachte Gutierrez, zelf zeker een kop kleiner.

“Jullie hebben toch wel first class gevlogen?”, vroeg Ogg fronsend.

“Niet eens business; gewoon economy. Dat is company policy bij ons”, grijnsde Goof.

Ogg keek hem verbaasd aan en Gutierrez knikte ernstig. Opeens ging het over zaken.

Er worden nog enkele vormelijkheden uitgewisseld voor iedereen zich neer zette in één van de weelderige stoelen. Daarna begon Goof met zijn relaas, zoals hij en Vincent dat al eindeloos voorbereid hadden. Hij begon heel feitelijk uit te leggen wat de situatie was. “Aan gene zijde van de grote plas”, zoals hij het omschreef, was GetIt.com inmiddels een grote partij. Kort geleden was de honderd miljoen-grens gepasseerd van het aantal ingeschreven profielen, wat aangaf dat in vrijwel elk Europees land de site heel groot geworden was. GetIt was een sociaal netwerk waarin mensen een profiel bij hielden. Natuurlijk bestond een belangrijk deel uit het volgen van anderen en uit het jezelf ‘verkopen’ middels het plaatsen van ‘posts’. Maar het revolutionaire element was dat men die profielen kon koppelen aan *producten*. Dat kon van alles zijn: merkkleding, elektronische gadgets of boeken, maar ook concerten, evenementen, tv-series, beroemdheden en zelfs plekken. De gedachte was dat al die ‘producten’ immers deels je identiteit definieerden. En alle honderd miljoen gebruikers van de site leken dit ook zo te zien. Maar het concept was natuurlijk vooral commercieel buitengewoon interessant: een zeer effectieve manier van ‘van mond tot mond’ reclame. En dit laatste had ervoor gezorgd dat GetIt.com inmiddels ook al een enorm goed draaiende webwinkel had, met groeicijfers die iedereen in de business deed watertanden.

Het enige wat er nog aan ontbrak was een succesvolle uitrol in Amerika. Hier bestond GetIt.com natuurlijk ook, maar was het veel kleiner gebleven, omdat er veel meer concurrenten op de markt van de sociale netwerken waren. En de belangrijkste kaper op de kust was ‘Seemee.com’. Ook dit was een site die uitging van mensen die profielen aanmaakten om zichzelf te laten zien en te ‘verkopen’. Maar de site had iets meer een alternatieve uitstraling en had nooit een duidelijke commerciële tak gehad.

Vincent had de gelegenheid om tijdens het lange inleidende relaas van Goof hun twee gesprekspartners nog eens goed te bekijken. Het leek hem duidelijk dat Ogg duidelijk de ‘nerd’ van hun tweeën was, de enigszins wereldvreemde autist. Dat maakte Maria Gutierrez de belangrijkste van de twee: de zakenvrouw die de harde beslissingen nam. Vincent probeerde het gevoel op te roepen dat hij weken geleden voor het eerst had gehad toen hij de jongen Carlo was binnen gedrongen. Niet drücken, maar glijden. Het eekhoorngaatje vinden. Het bleek veel moeilijker dan bij Carlo, die natuurlijk een doodgewone jongen was. Maria was in vergelijking met hem een fort en ze had haar verdediging fier overeind staan. Maar Vincent

had niet stil gezeten de laatste weten en zichzelf op veel meer mensen getraind onder de begeleiding van mevrouw Waller. En daarom vond hij het eekhoorngaasje uiteindelijk toch.

Vincent nam zich voor om alleen even rond te kijken, zoals hij zich al eerder bedacht had. Hij vond het moreel niet juist om mensen zo verregaand te manipuleren. Een beetje spelen met een jongen en zijn ijsje in een park is één ding, maar het echt in je werk gebruiken om er beter van te worden, dat was echt wat anders...

Maar toen kwamen de beelden binnen van wat Maria ècht dacht achter die stoïcijnse blik van haar. Ze vond hem en Goof kortweg een stel -voor gebrek aan een beter woord- randdebielen. Omhooggefallen pummels die de gore lef hadden serieus voor te stellen om háár kindje, SeeMee, te laten opgaan in dat commerciële gedrocht dat GetIt was. En ze had hen alleen ontboden om hen eerst even uit te horen, daarna even flink de les te lezen en ten slotte bij kop en kont aan te pakken en het gebouw uit te gooien. Dan mochten ze fijn die lange lijven van hun weer fijn in zo'n economy-seat wringen, voor een ongemakkelijke vlucht huiswaarts. Vincent voelde zich verontwaardigd en moest moeite doen rustig te blijven. Wat dàcht dat mens wel, dat ze zo over hem en Goof dacht? En over GetIt, wat net zozeer zijn kindje was, als SeeMee voor haar?

“... dus kortom; daarom zijn we hier”, sloot Goof intussen zijn verhaal af.

Vincent meende heel even een dun, vilein, glimlachje te ontwaren in Maria's gezicht en zag dat ze inademde om te beginnen met praten. In een opwelling besloot hij dat dit echt niet kon gebeuren. Als een razende begon hij om zich heen te slaan om, bijna letterlijk al die gedachten in Maria's hoofd te verbrijzelen.

“...ik...”, kon Maria alleen nog maar uitbrengen. Ze kreeg een rood hoofd.

Buckminster Ogg keek van opzij bevreemd aan en fronste. Omdat zijn zakenpartner stil bleef, begon hij maar te praten: “Nou, dank u wel heren, voor deze duidelijke uiteenzetting, maar ik moet zeggen dat we niet ...”

Vincent volgde nauwelijks wat Ogg zei, want hij was als een razende nieuwe gedachten in Maria's hoofd aan het planten. Positieve associaties bij GetIt, opwinding bij het idee om samen te werken, optimisme in plaats van scepsis, bewondering voor hem een Goof.

Maria knipperde met haar ogen en even leek ze wel een robot die gevoed wordt met een heleboel nieuwe algoritmes. Intussen praatte Ogg nog steeds; iets over dat hun bedrijven toch niet genoeg op elkaar leken en dat een overname er toch niet in kon zitten. Maar toen legde Maria een hand op Ogg's op tafel gelegen onderarm.

“Buck”, bracht ze schor uit, “Stop.”

En toen begon ze te praten.

“On-fokking-gelooflijk”, riep Goof het uit, toen ze eenmaal de grote draaideuren uit waren en het drukke trottoir op stapten. Hij draaide zich naar Vincent en greep zijn beide schouders vast, “We hebben het voor elkaar gekregen!” Het was duidelijk dat hij zich de hele gang vanuit de conferentiekamer van SeeMee tot hier enorm had moeten inhouden.

Vincent grijsde schaapachtig.

“Wat gebeurde daar, godverdomme?”, ging Goof door, “Ik dacht dat we geen kans maakten; dat we tot de grond zouden worden afgefakkeld! En dan opeens ... dit!”

“Tja”, zei Vincent. Wat kon hij zeggen van het feit dat SeeMee de deur had open gegooid voor een overname?

Goof sloeg een arm om Vincent's schouders en ze begonnen te lopen, “Altijd, altijd als ik met jou ben, gebeuren er dit soort dingen. Ongelooflijk! Alles valt precies op zijn plek. Alsof je

de hele kosmos aan een touwtje hebt of zo.”

Vincent voelde zich opgelaten door diens woorden en wees snel naar een tent op de hoek van de straat; “Laten we daar even gaat zitten en napraten! Meteen een hapje eten?”

Goof keek Vincent verbijsterd aan en liet hem los; “Een hapje eten? What the fuck? Dit is geen tijd om iets te eten! Dit is de tijd om een fles champagne te ontkurken!”

“Het is nog geen twaalf uur, hè!”, lachte Vincent. Het was een subtiele verwijzing naar de eigen leefregels van de Bourgondiër in hart en nieren die Goof was: “Alcohol moet je doen, alleen nooit voor de noen!”

Goof begon hard te lachen en klopte Vincent nogmaals op de schouders terwijl ze snel de straat overstaken en de lunchroom binnen stapten; “Nou, oké, maar dan wil ik wel het duurste eten van de kaart!”

Nadat ze aan een rustig tafeltje waren gaan zitten en Goof inderdaad het duurste van de kaart had besteld: een Angus Steak en een fles van hun beste rode wijn, bespraken ze met elkaar hoe het overleg gegaan was. De bijzondere wending waarin Gutierrez haar compagnon in de rede was gevallen en had voorgesteld hun standpunt te herzien. Een tegenspuiterende Ogg, die uiteindelijk op stevige wijze de mond was gesnoerd door Gutierrez. De harde zakenvrouw had zich getoond, maar tegen Goof en Vincent was ze daarna poeslief geweest. En sterker nog, ze had het geméënd, wist Vincent, die haar hoofd niet verlaten had voor de rest van het overleg en hier en daar nog wat aanpassingkes had doorgevoerd.

“Dit is huge”, zei Goof, “Weet je wel wat de consequenties zijn als we SeeMee overnemen?”

“We gaan eredivisie spelen”, grijnsde Vincent. Natuurlijk wist hij dat hun bedrijf in één klap in omvang zou verdubbelen. Ze zouden snel nieuwe mensen moeten inhuren, grotere kantoren moeten betrekken.

“Eredivisie? Zeg maar de Champions League”, bracht Goof uit en hij lachte breed.

Vincent lachte ook en voelde zich opgelucht dat Goof er niet meer over doorging hoe plotseling het gesprek was gekanteld. Hij voelde zich opgelaten en schuldig en vreesde dat hij nu echt te ver was gegaan met het gebruiken van zijn Gave. En daarom was hij even bang dat hij zou worden doorzien. Maar die vrees bleek onterecht en Vincent voelde zich rustiger worden. Hij besloot te genieten van het moment! Maar net toen hij zich dit voorgenomen jad, merkte hij iets anders. Een gevoel alsof... mevrouw Waller in de buurt was.

Ongerust keek hij om zich heen, terwijl Goof gewoon tegen hem bleef door ratelen. Hij voelde dat die aanwezigheid nog geen tien meter van hem verwijderd was. In die richting bevonden zich nog twee tafels: de eerste was leeg, maar aan de tweede zat een vijftal mensen, duidelijk ook zakenlui gezien de glimmende pakken en mantelpakjes. Héél even meende Vincent dat mevrouw Waller zich wel in hun gezelschap moest bevinden. Hoeveel ze ook uit de toon zou vallen, met haar oubollige kleding, die strenge blik en de handtas voor zich in haar handen. Maar natuurlijk was zij er niet: Mevrouw Waller verafschuwde reizen en was naar eigen zeggen nog nooit buiten Europa geweest.

Maar nog steeds; waarom voelde hij dan die... aanwezigheid? Hij merkte hoe iemand van de tafel opstond: een knappe vrouw van in de veertig met een Indiaas uiterlijk. Ze trok haar kleding strak voor ze zijn kant uitliep. Zij is het, wist Vincent meteen.

“Is er iets”, vroeg Goof verbaasd.

Vincent maakte een snel afwerend gebaar en probeerde niet al te opzichtig de dame te bekijken. Zij liep op nog geen meter langs hun tafeltje, zo dicht dat Vincent zelf de naam op de badge die op haar jasje was gespeld kon lezen: ‘L. Khupane’, stond er. Pas toen merkte ze zelf Vincent op en heel even schrok ze zichtbaar. Het zelfde moment had ze zich al herpakt en

was ze al voorbij gelopen.

“*Oh, you dog!*”, grijnsde Goof, die haar ook nakeek, “Ben je door die geile Maria opeens into koffiekleurige chicks?”

Vincent schudde zijn hoofd en zag hoe de vrouw koerst zette naar de toiletten.

“Ach, ze is ook wel iets te oud voor jou, toch, Vinnie Boy?”

Vincent hoorde het niet eens, want er was hem opeens iets ingevallen: “*Zouden er meer mensen zijn, zoals Imogen Waller en ik?*”

Wordt vervolgd

